

ÎNCHEIERE

21 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul - Valeriu Doagă

Judecătorii - Sveatoslav Moldovan, Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de administratorul insolabilității societății cu răspundere limitată “Andvecom”, Întreprinderea individuală „Bulgaru Ala”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de administratorul insolabilității societății cu răspundere limitată “Andvecom”, Întreprinderea individuală „Bulgaru Ala” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2016

c o n s t a t ă :

La 19 august 2015 administratorul insolabilității SRL “Andvecom”, ÎI „Bulgaru Ala” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a menționat că, prin decizia IFS pe mun. Chișinău nr. 540/2/8 din 31.03.2015 i-a fost aplicată SRL “Andvecom” amendă în sumă de 50000 de lei în baza art. 257 alin. (5) din Codul fiscal pentru neasigurarea păstrării și prezentării la control a dărilor de seamă fiscale, a documentelor primare și de evidență, precum și amendă în mărime de 10000 de lei pentru împiedicarea controlului fiscal prin neprezentarea de informații și documente necesare organului fiscal asupra problemelor care apar în timpul controlului potrivit art. 253 alin. (1) din Codul fiscal.

Afirmă că, a contestat decizia IFS pe mun. Chișinău enunțată supra considerînd-o ilegală și abuzivă, însă prin decizia nr. 168 din 16.07.2015 i-a fost respinsă contestația ca neîntemeiată.

Solicită anularea deciziei IFS pe mun. Chișinău nr. 540/2/8 din 31.03.2015 ca fiind ilegală și neîntemeiată.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 03 noiembrie 2015 s-a respins ca nefondată cererea de chemare în judecată depusă de administratorul insolabilității societății

cu răspundere limitată “Andvecom”, Întreprinderea individuală „Bulgaru Ala” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

Prima instanță a reținut că, actul administrativ contestat a fost emis în conformitate cu prevederile legale, iar premisa sancționării SRL “Andvecom” este justă și rezidă în lipsa parțială a evidenței contabile și neprezentarea la prima cerere a informațiilor solicitate de organele de control.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2016 s-a respins apelul declarat de SRL “Andvecom” și s-a menținut hotărîrea Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 03 noiembrie 2015.

La data de 20 mai 2016 administratorul insolvenței SRL “Andvecom”, ÎI „Bulgaru Ala” a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2016 solicitînd admiterea recursului, casarea hotărîrilor instanțelor inferioare cu emiterea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, instanțele au elucidat superficial circumstanțele importante ale pricinii, au interpretat eronat art. 257 alin. (5) și art. 253 alin. (1) din Codul fiscal, iar din momentul intentării procedurii de insolvență față de SRL “Andvecom” întreprinderea nu mai poartă răspundere pentru acțiunile fostei conduceri și culpa pentru încălcarea legislației fiscale nu poate fi impusă debitorului insolvent.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea

probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră cererea de recurs ca fiind depusă în termen în condițiile în care materialele dosarului nu atestă cu certitudine data recepționării de către recurent a deciziei instanței de apel întru determinarea respectării termenului legal de demarare a căii de atac.

Argumentele invocate în recurs precum că, instanțele au elucidat superficial circumstanțele importante ale pricinii și au interpretat eronat art. 257 alin. (5) și art. 253 alin. (1) din Codul fiscal nu pot fi reținute deoarece la caz instanțele au constatat în sarcina contribuabilului SRL “Andvecom” comiterea încălcărilor fiscale prevăzute de normele precitate - neasigurarea păstrării și prezentării la control a dărilor de seamă fiscale, a documentelor primare și de evidență, precum și neprezentarea de informații și documente necesare organului fiscal asupra problemelor care apar în timpul controlului, iar, sancțiunile fiscale au fost aplicate de organul fiscal în limitele dispozițiilor legale imputate, în acest context nu are nicio relevanță starea de insolvabilitate a întreprinderii care beneficiază de aceleași drepturi și obligații cu celelalte societăți comerciale și urmează să suporte sarcina răspunderii pentru încălcările admise, indiferent de alternanța persoanelor care se fac culpabile de administrarea defectuoasă a întreprinderii.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că “... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*)

Colegiul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de administratorul insolvabilității societății cu răspundere limitată “Andvecom”, Întreprinderea individuală „Bulgaru Ala” ca fiind inadmisibil în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul

Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de administratorul insolvenței societății cu răspundere limitată “Andvecom”, Întreprinderea individuală „Bulgaru Ala” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Iurie Bejenaru